

neodůvodněnou. O to tu právě jde, ježto stěžovatelka sama navrhla zrušení povolených jí prozatímních opatření ve smyslu § 379 čís. 1 a 2 ex. ř., zjistivši, že je nelze proti odpůrci uskutečnit, poněvadž není zákonných předpokladů pro povolení těchto prozatímních opatření v návrhu tvrzených, že totiž movité věci, na něž si prozatímní opatření vymohla, patří odpůrci. Z toho plyne, že se návrh žalobkyně na prozatímní opatření ukázal neodůvodněný, a nesejde na tom, co bylo vnitřní pohnutkou ohrožené straně, že ještě před vyřízením odporu a rekursu proti povolení prozatímního opatření navrhla sama jeho zrušení.

Čís. 9907.

Nebyla-li v čase povolení exekuce na základě upomínacího platebního rozkazu dosud právoplatně rozhodnuta otázka včasnosti odporu proti platebnímu rozkazu, nebylo lze povolití exekuci.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, R I 317/30.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě upomínacího platebního rozkazu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: V čase návrhu a povolení exekuce nebyl platební rozkaz ještě v právní moci, neboť, jak ze spisů zjištěno, první soud usnesením ze dne 20. ledna 1930 odmítl odpor Boženy Š-ové jako opozděný a v čase exekučního návrhu neprošla ještě lhůta osmi dnů ve smyslu § 12 čl. XXVIII. uvoz. zák. k c. ř. s. ke stížnosti do výměru odmítajícího odpor. Stížnost byla skutečně podána dne 31. ledna 1930. Včasnost odporu, usnesení jej odmítajícího a včasnost stížnosti z něho jest dosud předmětem stížnosti. Nebyl proto platební rozkaz v čase podání exekučního návrhu právoplatným, netvořil právoplatný exekuční titul ve smyslu §§1 a 7 ex. ř. a měl býti proto návrh exekuční zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční řád přiznává v § 1 pod čís. 3 upomínacím platebním rozkazům povahu exekučních titulů jen, nejsou-li již podrobeny odporu, t. j. když nabyly právní moci. Napadené usnesení správně doličuje, že v čase, kdy první soud rozhodl o návrhu na povolení exekuce podle upomínacího platebního rozkazu, o něž tu jde, nebyl platební rozkaz ještě v právní moci, poněvadž nebylo dosud právoplatně rozhodnuto, zda odpor dlužnice Boženy Š-ové byl podán včas, či opozděně, neboť usnesení prvního soudu, odmítnuvší odpor jako opozděný (§ 10 druhý odstavec zákona ze dne 27. dubna 1873, čís. 67 ř. zák.), bylo napadeno rekurse (§ 12 téhož zákona), doličujícím včasnost odporu, takže otázka včasnosti odporu proti platebnímu rozkazu v čase povolení exekuce nebyla ještě právoplatně rozhodnuta a tím ani otázka, zda podmíněný platební rozkaz upomínací byl podroben právním účinkům odporu ve

smyslu § 9 zák. o upom. řízení. Neměl tedy platební rozkaz v čase povolání exekuce náležitostí § 1 čís. 3 ex. ř. a § 7 ex. ř. a dovolací rekurs nepřipadně poukazuje k ustanovením §§ 523 a 524 c. ř. s., poněvadž pro vykonatelnost upomínacích platebních rozkazů jsou dány předpisy zvláštní v § 15 prvý odstavec zákona o upom. řízení a v § 1 čís. 3 ex. ř.

Čís. 9908.

Podle § 25 stavebního řádu pro Čechy ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy neurčuje soud odškodné, nýbrž provádí soudní odhad a sdělí stranám jeho výsledek. Do tohoto odhadu mohou si strany stěžovatí pořadem soudních stolic, avšak i tu se rozhoduje zase jen o správnosti odhadního řízení. Změnu v odhadní ceně nemůže soud v tomto řízení ani ve vyšších stolicích prováděti. Vyvlastněnému jest vyhrazena žaloba o vyšší odškodné.

K odhadu stačí tu dva znalci, po případě i jediný znalec.

V odhadním řízení nelze uplatňovati, by se přihlíželo k převodnímu poplatku, a k dávce z přírůstku hodnoty a k poklesu valuty.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, R I 333/30.)

K žádosti obce M. v Čechách provedl soud své stolice odhad vyvlastňovaného pozemku a stanovil podle § 365 obč. zák. a podle §§ 24 a 25 stavebního řádu ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy odhadní cenu na 18.897 Kč. Rekursní soud vyhověl rekursu vlastníků potud, že zvýšil odhadní cenu pozemku na 20.466 Kč. Důvod y: Stížnosti nelze přiznati oprávnění, pokud uplatňuje, že vyvlastňovací řízení nemělo vůbec býti zahájeno, jelikož podle rozhodnutí zemského úřadu v Praze bylo obci M. nařízeno, by stěžovatelům za část pozemku postoupenou na ulici poskytla plné odškodnění. Jest předem míti na zřeteli, že se napadeným usnesením nezahajuje vyvlastňovací řízení, nýbrž stanoví se k žádosti obce M. odhadní cena části pozemku na základě vyvlastňovacího nálezu zemské správy politické v Praze, kterým byla ve smyslu § 365 obč. zák. a §§ 24 a 25 stavebního řádu ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy tato část pozemku vyvlastněna a vysloveno, že za její plochu jest obec povinna dát plné odškodnění, jež bude určeno odhadem soudním, nedojde-li o jeho výši mezi stranami k dohodě. Tato dohoda se nestala, pročež soud k žádosti obce M. byl povolán, by určil výši odškodného. Nebylo proto vyhověno návrhu stěžovatelů, by napadené usnesení bylo zrušeno. Stížnost jest však částečně odůvodněná, pokud brojí proti nízkému ocenění pozemku. K návrhu stěžovatelů byl proveden nový odhad vyvlastněné části pozemku dvěma jinými znalci, při němž byl vzat zřetel k poloze pozemku v obci, k jeho důležitosti pro usedlost, hleděno také k znehodnocení zbývající části a ke kupním cenám podobných pozemků v jiných obcích, nepřihlíženo však k tomu, že ceny stavebních míst byly v M. obcí stlačeny. Na základě toho podali znalci posudek, podle něhož oce-